

Riigi Teataja

Nr. 34.

27. aprillil 1928 a.

Nr. 34.

- Art. 182. Maaseaduse täiendamise ja muutmise seaduse elluviimise määruse §§ 1, 2, 10 ja 13 muutmise ja täiendamise määrus.
183. Eesti Maapanga laenusaaajate esitajate valimise erimäärus.
184. Määrus radio ringhäälingu kasutamise takside kohta.
185. Otsus Eesti ja Läti vahelise telefonitariifi nr. 58 maksmapanemise kohta.
186. Otsus Rahvusvahelise Magamisvagunite Seltsi korraldusel väike-kaubasaadetiste veo tariifimääruste muutmise kohta.
187. Teadaanne Eesti-Läti vahelise majanduslepingu jõusseastumisest.
188. Juhtnöörid kinnisvarade hindamiseks Haapsalus.

Vabariigi Valitsuse poolt
18. aprillil 1928 a. vastu võetud

182. Maaseaduse täiendamise ja muutmise seaduse elluviimise määruse §§ 1, 2, 10 ja 13 muutmise ja täiendamise määrus.

I.

Vabariigi Valitsuse poolt 5. jaanuaril 1926 a. vastu võetud määrus maaseaduse täiendamise ja muutmise seaduse (R.T. nr. 95/96 — 1925) elluviimise kohta (R.T. nr. 3 — 1926) §§ 1, 2, 10 ja 13 muudetakse ja pannakse maksma järgmiselt:

§ 1. Riigikogu poolt 26. mail 1925 a. vastu võetud maaseaduse muutmise ja täiendamise seaduse alusel tagasiandmisele kuuluvad varandused määrab kindlaks põllutöoministeeriumi maakorralduse ja metsade peavalitsus.

§ 2. Isikud, kes maaseaduse muutmise ja täiendamise seaduse alusel õigustatud on maaseadusega riigistatud varandusi tagasi saama, on kohustatud esitama maakorralduse ja metsade peavalitsusele sellekohased avaldused. Avaldustes tuleb ära tähendada tagasisaamise õigust põhjendavad asjaolud, juurde lisades avaldusele vastavaid dokumente, nagu:

a) ametlikult kinnitatud väljavõtted kinnisturegistrist (§ 3 p. 1 a, b, p. 4);

b) vallavalitsuse poolt välja antud tõendus koguduse teenijate alalise asukoha kohta (§ 3 p. 2);

d) notariaalselt kinnitatud tõendus endiselt maaomanikult, et ta krundi kohta oman-

duseõigusest maasaaja lapse kasuks loobub (§ 3 p. 3 märkus);

e) alevivalitsuse poolt välja antud tõendus tagasinõuetavate maade alevi-administratiivpiiridesse kuuluvuse kohta 25. okt. 1919 a. Tõenduses peab sel juhtumusel, kui maatükk rüütlimõisast lahutamata, ära tähendatud olema ka maatükil asuvad hooned (§ 3 p. 4);

g) võõrandamise lepingud algkirjas (§§ 4, 5) ja maakaardid;

Märkus. Koduste lepingute tõenduseks tuleb avalduses tunnistajad üles anda.

h) vallavalitsuse poolt välja antud tõendus selle kohta, et ostja maa valdamisele asunud enne 25. oktoobrit 1919 a. (§ 5);

i) metsa hoiukomitee poolt kinnitatud metsamajanduse plaanid (§ 3 p. 6).

§ 10. Tagasiandavate maade peale langev hüpotekaar-võlgade osa arvatakse välja maakorralduse ja metsade peavalitsuse poolt, aluseks võttes Põhja-Eestis — rahaministeeriumi poolt 27. mail 1906 a. kinnitatud Eestimaa Krediidkassa instruksiooni, ja Lõuna-Eestis — 4. juuni 1901 a. seaduse põhjal ette võetud maahindamisel saadud maatulukuse andmeid. Viimaste andmete puudumisel võetakse aluseks väljaspool linnu ja aleveid asuvate kinnisvarade hindamise seaduse (R.T. nr. 27 — 1923) alusel ette võetud maahindamisel saadud maa boniteerimise andmed. Võla jao-tuse kinnitab põllutöominister.

§ 13. Vabaksandmisele kuuluv (Põhja- ja Lõuna-Eestis) 1919 a. ja (Petseri- ja Naroova-

tagustel maadel) 1922 a. metsa peakasutuse raielank määratakse kindlaks metsahoiu-komitee poolt kinnitatud metsamajanduse plaani põhjal, kui sellest kinni oli peetud. Viimase puudumisel arvatakse see välja maakorralduse ja metsade peavalitsuse korraldusel, aluseks võttes 60-aastast raieringi okaspuumetsa ja 30-aastast raieringi lehtpuumetsa kohta.

II.

Sama määrust täiendatakse § 10¹ järgmises redaktsioonis:

§ 10¹. Riigi kanda võetud ingrosseeritud hüpotekaar-võlgade pealt maksetakse, alates 25. oktoobrist 1919 a. peale, maakorralduse ja metsade peavalitsuse poolt %%, selleks eelarve korras lubatud summadest. %% maksmiseks arvatakse 1 rubla = 1½ marka.

Riigivanem J. Tõnisson.

Põllutööminister Osk. Kõster.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt
18. aprillil 1928 a. vastu võetud

183. Eesti Maapanga laenusaaajate esitajate valimise erimäärus.

Alus: Eesti Maapanga põhikirja § 89 (R.T. nr. 27 — 1926).

§ 1. Eesti Maapangast laenusaajad valivad endi seast kaksikümmend laenusaaajate esitajat kolmeks aastaks Panga nõukogu liikmete valimiseks.

§ 2. Eesti Maapanga juhatus määrab kindlaks laenusaaajate esitajate arvu iga maakonna kohta proportsionaalselt maakondades asuvate laenusaaajate arvule, tingimusel, et igast maakonnast, kus on Eesti Maapangast laenusaaajaid, tuleb vähemalt üks esitaja.

§ 3. Esitajate valimise õigus on isikutel, kes seisid Eesti Maapangast laenusaaajate nimekirjas valimise aasta 1. jaanuaril ja ei ole valimise koosoleku päevaks oma võlga Pangale tervelt tasunud.

§ 4. Maakonna laenusaajad valivad esitajad koosolekul vastavas maakonna linnas.

Märkus. Kui mõnes maakonnas laenusaaajate arv seda nõuab, siis võib Eesti Maapanga juhatus, Panga nõukogu heaksarvamisel, seda maakonda jaotada valimisringkondadeks.

§ 5. Eesti Maapanga juhatus määrab laenusaaajate esitajate valimise koosolekute koha ja aja ning kutsub koosolekud kokku kuulutamise Riigi Teatajas ja peale selle, oma valikul, eraajalehtedes.

§ 6. Kuulutuses seisab valimise koosoleku: 1) koht, 2) aeg, ja 3) soovitus — kaasa võtta isikutunnistus.

Kuulutus ilmub Riigi Teatajas ja eraajalehtedes (§ 5) hiljemalt kaks nädalat enne koosoleku päeva.

§ 7. Valimise koosolekut juhatab Eesti Maapanga esitaja. Protokoll kirjutab koosoleku poolt valitud sekretär.

§ 8. Enne koosoleku avamist teeb Eesti Maapanga esitaja kindlaks koosolekule ilmunud laenusaaajate valimise õiguse (§ 3).

§ 9. Koosolek on otsusevõimne, kui kokku on tulnud vähemalt kolm laenusaaajat. Alla kolme laenusaaaja ilmumisel loetakse koosolek nurjunuks. Nurjunud koosoleku asemele teist koosolekut enam kokku ei kutsuta ja see maakond või ringkond langeb laenusaaajate esitajate valimisest välja. Nurjunud koosoleku kohta kirjutab Maapanga esitaja protokoll.

§ 10. Koosolek otsustab, kas valimisi toimida lahtisel või kinnisel hääletamisel.

§ 11. Koosolekule mitte ilmunud laenusaaajaid võib valida esitajateks ainult siis, kui neilt on selleks saadud kirjalik nõusolek.

Koosolek tunnistab valituks need, kes said valimisel kõige rohkem hääli. Häälte võrdusel otsustab liisk.

§ 12. Koosoleku protokoll kirjutavad alla koosoleku juhataja, sekretär (§ 7) ja kaks koosolekult valitud laenusaaajat. Valituteks tunnistatud laenusaaajate esitajatele (§ 11) annab koosoleku juhataja temalt, sekretärit ja ühelt laenusaaajalt alla kirjutatud tunnistused nende valimise kohta.

§ 13. Laenusaaajate esitajate koosoleku — nelja Eesti Maapanga nõukogu liikme valimiseks — kutsub kokku Eesti Maapanga juhatus, Tallinnas, Maapanga ruumidesse nimeliste kutsetega. Kutsed pannakse posti hiljemalt kaks nädalat enne koosolekut.

§ 14. Koosolekut (§ 13) juhatab Eesti Maapanga juhatus esimees. Protokoll kirjutab Panga sekretär.

§ 15. Koosolek (§ 13) on otsusevõimne, kui kokku on tulnud mitte vähem kolme laenusaaajate esitajat ja kui vähemalt neljalt laenusaaajalt on nõusolek avaldatud — end valida lasta.

§ 16. Eelmises paragrahvis (§ 15) tähendatud tingimuste mittetäitmisel tunnistab Panga juhatuse esimees koosoleku nurjunuks ja tõestab seda vastava protokoll kokkuseadmisega.

§ 17. Mitte varem kaht nädalat, arvatud nurjunud koosoleku ajast, kutsub Panga juhatus, § 13 ette nähtud korras, teist korda koosoleku kokku.

Kui ka teist korda kokku kutsutud koosolek nurjub (§ 15 ja § 16), siis tunnistab Panga juhatuse esimees vastavas protokollis, et laenusaaajate esitajad ei soovi Maapanga nõukogusse

liikmeid valida ning Panga juhatus jätab nende kokkukutsumise kolmeks aastaks seisma.

§ 18. Panga nõukogu liikmeid võib valida ainult Eesti Maapangast laenusaaajate seast, (§ 3) kes selleks nõusoleku avaldanud.

M ä r k u s. Neilt laenusaaajatelt, kes ei ole koosolekule ilmunud, peab koosoleku juhatajale kirjalik nõusolek ette pandama.

§ 19. Panga nõukogu liikmed valitakse kinnisel hääletamisel sedelitega.

§ 20. Nõukogu liikmeks valitule annab Eesti Maapanga juhatuse esimees oma ja Panga sekretäri allkirjaga tunnistuse.

§ 21. Laenusaaajate esitajatelt valitud Eesti Maapanga nõukogu liikmete nimekirja esitab Panga juhatuse esimees rahaministri kaudu Vabariigi Valitsusele teadmiseks.

§ 22. Kui mõni laenusaaajate esitajatelt valitud nõukogu liige lahkub ametist enne tähtsaga (§ 1), siis paneb Panga juhatus § 13 ette nähtud korras toime uue liikme valimise.

Uus liige valitakse ajajärguks, mis ametist lahkunud liikmel kuni kolme aasta lõpuni (§ 1) teenida jäi.

§ 23. Laenusaaajate esitajate koosolekust (§ 13) osa võtnud valijate kulud katab Eesti Maapank järgmiselt: sõiduraha edasi-tagasi kodukohast kuni raudtee lähema jaamani või sadamani — kohaliku auto omnibuse või üheposthobuse tariifil, aga raudteel III ja laeval II, või selle puudumisel I klassi tariifil ning muud kulud kümne krooni suuruses.

§ 24. Eesti Maapanga põhikirja § 89 märkuses tähendatud laenusaaajad ja võlgnikud valivad endi seast Maapanga nõukogu liikmed käesolevas erimääruses ette nähtud korras, kuid eraldi § 1 nimetatud valijatest.

Riigivanem J. T õ n i s s o n.
Rahaminister A. T e e t s o v.
Riigisekretär K. T e r r a s.

184. Teedeministri määrus raadio ringhäälingu kasutamise takside kohta.

A l u s: Raadio seaduse § 15 (R.T. nr. 2 — 1926) ja raadiokomitee otsused 27. veebruarist ja 19. märtsist 1928 a. (protokollid nr. 27 p. 2 ja nr. 29 p. 1).

§ 1. Raadio ringhäälingu kasutamismaksu võetakse aastas:

1) Ilma kõvenduslambita kristall-detektoraparaadi pealt igalpool ja lampaparaadi pealt koolides 6 krooni.

2) Lampaparaadi pealt isiklikul või perekondlikul kasutamisel ja antenni pealt aparatuuride proovimiseks, välja arvatud lisaantennid, mida üles seavad aparatuuride proovimiseks vastava loa omandanud ametiasutused ja eraorganisatsioonid, samuti ka antenni pealt,

millel alalist kindlatüübilist aparauri küljes pole, välja arvatud lisaantennid loa alusel kasutatavate aparatuuride jaoks 18 krooni.

3) Lampaparaadi pealt avalikkudes kohtades, nagu restoranid, einelauad, kohvikud, kinod jne., kollektiivsel tarvitamisel kinnistes organisatsioonides ning ka tarvitajate põhikirjata koondustes, ja aparauri demonstreerimisel kindlas asukohas või rännates ühest kohast teise 60 krooni.

On ühel ja samal isikul, asutusel või organisatsioonil ühes korteris või ruumis ühel ja samal antennil kaks või rohkem aparauri, siis võetakse kasutamismaksu ainult ühe aparauri pealt, kusjuures lahkuminevate maksuliikide korral võetakse maksu kallimasse maksuliiki kuuluva aparauri pealt.

Lampaparaadiks käesolevas määruses loetakse igat vastuvõtu seadet, kus lampi tarvatakse kas kõvendajana või detektorina.

Ringhäälingu kasutamismaksu võetakse olenematult Eesti ringhäälingu kuulmisest või kuulamisest.

§ 2. Ühe ja sama aparauri pealt makstud kasutamismaks loetakse maksvaks kogu riigis, kusjuures kord tasutud kasutamismaksu tagasi ei makseta.

§ 3. Aparauri süsteemi või kasutamiskiisi muutmisel võetakse varem tasutud kasutamismaksu maksu õiendamisel arvesse ja aparauri uue süsteemi või kasutamiskiisi kohaselt hakatakse arvama uut kasutamismaksu aparauri süsteemi või kasutamiskiisi muutmise kuu esimesest päevast arvates, kusjuures endised kasutamislodad posti-telegraafi-telefoni asutuste poolt tagasi võetakse ning aparatuuride kasutajatele uued lodad välja antakse.

§ 4. Kõige lühem ringhäälingu aboneerimise aja kestus on pool aastat ja kasutamismaksud võetakse abonentidelt ette poolaasta eest aboneerimise aja kalendripoolaasta esimesest päevast arvates.

Kui aga uus ringhäälingu aboneerija aboneerimisel ette tasub ka järgmise kalendripoolaasta maksu, siis võetakse erandina üldisest korrast jooksva kalendripoolaasta aboneerimise maksu ainult järelejäanud kasutamiskuude eest, arvates aboneerimise kuu esimesest päevast.

§ 5. Ringhäälingu abonendid on kohustatud ilma meeldetuletusteta tasuma ringhäälingu kasutamismaksu kohalikkudes postiametkonna asutustesse hiljemalt alanud kalendripoolaasta esimese kuu jooksul.

Ringhäälingu abonendid, kes tähendatud aja jooksul pole tasunud isiklikult või posti jooksvate arvete kaudu õiendanud ringhäälingu kasutamismaksu või pole kirjalikult teatanud vastavale postiametkonna asutusele ühes loa

tagasisaatmisega ringhäälingu kuulamise lõpetamisest (v. 1927 a. R.T. nr. 72 avaldatud teedeministri raadiomääruse § 15), nõutakse maksud postiametkonna asutuste poolt sisse postikassangu talituse abil ühes nende maksude sissenõudmisega seotud postikuludega.

Märkus. Käesoleva paragrahvi teises lõikes ette nähtud maksude õiendamise ja sissenõudmise kord hakkab maksma ühes postimäärustiku § 1121 põhjal välja antava erimäärusega (R.T. nr. 55 — 1927).

§ 6. Käesolev määrus astub jõusse 1. mail 1928 a. ja tema jõusseastumisega kaotavad maksvuse teedeministri määrus raadio ringhäälingu kasutamise takside kohta 17. juunist 1926 a. nr. 2525 a. (R.T. nr. 55 — 1926) ja sama määruse muutmise määrus 16. juunist 1927 a. nr. 839 (R.T. nr. 62 — 1927).

Tallinnas, 11. aprillil 1928 a. Nr. 3548-27.

Teedeminister A. K e r e m.

Posti-pevalitsuse peadirektor G. J a l l a j a s.

185. Tariifinõukogu otsus 13. aprillist 1928 a. Eesti ja Läti vahelise telefonitariifi nr. 58 maksmapanemise kohta.

(Protokoll nr. 210 p. 1.)

Alus: Tariifinõukogu seaduse § 8 (R.T. nr. 106 — 1923), rahvusvahelise teenistuse määrustiku artikkel 71 (R.T. nr. 19 — 1927).

§ 1. Eesti-Läti piiräärsed naaberjaamad, kellel on otseühendus omavahel, annavad vastastikku üksteisele omavahelisi kõnesid igaüks oma kodumaa kõige odavamale kaugekõnetariifi järgi.

Need kõned võimaldatakse kõik liht-erakõnedena tellimise sissetuleku järjekorras iga maa kodumaaliste määruste kohaselt.

Nende kõnede üle ei peeta kummagi maa vahel mingeid arveid ja kumbki maa jätab nende eest võetud maksud endale.

§ 2. Eesti-Läti vahelised kaugekõned, peale eelmises § 1 nimetatute, maksustatakse järgmiselt:

- 1) liht-erakõne 3 minuti eest võetakse 2,1 kuldfranki;
- 2) riigikõne maks on liht-erakõne maksule võrdne;
- 3) kiir-erakõne ja kiir-riigikõne maksuks on kolmekordne liht-erakõne maks;
- 4) tähtajalise kõne maksuks on neljakordne liht-erakõne maks;
- 5) välgkõne maks on liht-erakõne maksust kümme korda kallim;
- 6) aboneeritud kõne maks on kella 8 kuni kella 21 kolm korda liht-erakõne maksust kallim ja kella 21 kuni kella 8 liht-erakõne maksust 50% odavam;

7) ajakirjandusekõne maks on 50% liht-erakõne maksust odavam;

ajakirjandusekõnede pidamine on lubatud kella 21—9 vahel;

8) teenistuslikud kõned on maksuvabad.

§ 3. Nõrgal läbikäigu ajal, milleks loetakse aeg kella 21—8, alandatakse liht-erariigi-, kiir-erariigi- ja kiir-riigi-, tähtajalise- ning välgkõne tariifid $\frac{3}{5}$ peale igale vastavale kõnefiigile eelmises § 2 määratud algtariifist.

§ 4. Eesti-Läti vahel toimetatavad kõnelekkused ja eelteated maksustatakse järgmiselt:

1) iga kõnelekkuse — 1,40 kuldfranki,

2) iga eelteade — 0,70 „

§ 5. Eesti-Läti vahel toimetatavate ametlikkude järelepärimiste eest võetakse 0,70 kuldfranki.

§ 6. Eelmistes §§ 2 ja 3 nimetatud kõnede kõnemaksu üksuste lugemist kummalgi maal ja nii siin tähendatud kui ka §§ 4 ja 5 järgi võetavate maksude jaotamist kummagi maa vahel toimetatakse R.T. nr. 19 — 1927 a. avaldatud rahvusvahelise teenistuse määrustiku artikkel 71 kohaselt.

Käesolev tariif hakkab maksma 1. maist 1928 a., samast päevast kaotab maksvuse Eesti ja Läti vaheline telefonitariif nr. 49 (R.T. nr. 62 — 1927) kõigi selle juurde kuuluvate muudatuste ja täiendustega.

Tariifinõukogu eesistuja

teedeministri abi K. J ü r g e n s o n.

Asjaajaja A. R e m m a.

186. Tariifinõukogu otsus 13. aprillist 1928 a.

Otsus Pariisis 3. juunil 1926 a. Eesti Riigiraudtee, Prantsuse Põhjaraudtee, Belgia Põhjaraudtee, Belgia raudteede Natsionaal Seltsi, Saksa Riigiraudteede Seltsi, Poola Riigiraudteede, Leedu Riigiraudteede, Läti Riigiraudteede ja Rahvusvahelise Magamisvagunite Seltsi vahel sõlmitud kokkuleppe põhjal välja töötatud: a) Põhja-ekspress Pariis-Berliin-Varšava; b) Põhja-ekspress Pariis-Berliin ja Berliin-Leedu, Läti ja Eesti vahelistes rongides Rahvusvahelise Magamisvagunite Seltsi korraldusel väike-kaubasaadetiste (colis de messagerie) veo tariifimääruste muutmise kohta.

(Protokoll nr. 210 p. 3.)

Alus: Tariifinõukogu seadus (R.T. nr. 106 — 1923) ja Belgia Raudteevalitsuse kiri nr. 1643 — 50 — 19 T 8. märtsist 1928 a.

Tariifinõukogu otsusega 28. oktoobrist 1927 a. (R.T. nr. 100 — 1927) maksma pandud Rahvusvahelise otseühenduses väike-kaubasaadetiste (colis de messagerie) veo tariifi-

määruste peatükk II-ses tehakse järgmised muudatused:

Hinnatabelis 4°. Prantsuse Põhjaraudtee p.A osas näidatud tempel- ja registreerimismaksu 2.15 asemele kirjutatakse Prantsuse fr. 2.30.

Veomaksude hinnatabelis a) Prantsuse Põhjaraudtee Pariis (Põhja) ^{Jeumont} ^{Erqueinnes} (Piir) tee-osa eest näidatud maksude 10,23 (1), 8,18 ja 2,05 asemele kirjutatakse maksud Prantsuse fr. 11,29 (1), 9,03 ja 2,26.

Märkuses (1) näidatud maksu alammäär 11,52 Pr. fr. asemele kirjutatakse 12,73 Prantsuse franki. Sama märkus täiendatakse lausega „(Rahvusvahelise Magamisvagunite Seltsi osa kaasa arvatud)“.

Tariifinõukogu eesistuja
teedeministri abi K. J ü r g e n s o n.
Asjaajaja A. R e m m a.

187. Välisministeeriumi teadaanne.

Välisministeerium teatab, et Eesti-Läti vahelise ajutise majanduslepingu ja selle lõpu-protokolli, alla kirjutatud Tallinnas 25. märtsil 1928 a. ja Riigikogu poolt vastu võetud 30. märtsil 1928 a. (seadus nr. 146, R.T. nr. 28 — 1928), ratifikatsioonikirjad vahetati Riias 16. aprillil 1928 a.

Vastavalt oma artiklile 5. astus leping jõusse ratifikatsioonikirjade vahetamise päeval, s.o. 16. aprillil 1928 a.

Välisminister H. R e b a n e.

188. Juhtnõõrid kinnisvarade hindamiseks Haapsalu linnas.

Vastu võetud linnavolikogu poolt 17. veebruaril 1928 a.

I. Hindamise eesmärk ja objektid.

§ 1. Hindamise eesmärgiks on kõigi kinnisvarade (hoonete ja maa-ala) ühetaoline maksustamine. Hindamise sihiks on kinnisvarade aastase puhtasissetuleku ja nende väärtuse kindlakstegemine.

§ 2. Maksustamise alla käivad kõik Haapsalu linna administratiiv-piirkonda kuuluvad kinnisvarad või nende osad, välja arvatud erand, mis § 3 ette nähtud.

§ 3. Maksustamisest on vabad:

1) vaimulikkude asutuste ja seltside varandused, mis otsekohe usulisteks tarveteks määratud (kõikide uskude kirikud ja palvemajad, suruaiad), kui ka riigi ja kaitseliidu kinnisvarad, mis väljaüürimise teel tulu ei anna;

2) hariduslikuks, heategevaks ja arstimise otstarbeks määratud, niisama teaduslikkude seltside ja asutuste majad, kui neid ei kasutata tulusaamiseks;

3) raudtee all olev maa ja raudtee liikumise tarveteks kuuluvad majad, mida iseseisvalt ei kasutata tulusaamiseks;

4) Haapsalu linna päralt olevad kinnisvarad, sellest hoolimata, kas nad tulu toovad või mitte;

5) ehituste tarvis määratud maa-ala, kui nende peal ehitus alanud;

6) vähetulusad ja vähehinnalised varandused sellekohase linnavolikogu otsuse põhjal;

7) aiad ja pargid, millel ärilist otstarvet ei ole, niisama iluaiad tänavapoolse fassaadi ees;

8) maatükid, millel tervishoid-kultuurne tähtsus, või mis nende omanikkude poolt üldiseks kasutamiseks jäetud;

9) hooned või nende osad ümberehitamise ajal, mis ajutiselt kasutamist ei võimalda;

M ä r k u s. Ümberehitused, mis vähem kui pool aastat aega nõuavad, kui ka vähemad parandused hoonete juures ei vabasta viimaseid maksustamisest.

10) tulekahju või muul juhtudel hävitatud hooned või nende osad, kui hävitatud hooned või nende osad uuendatakse.

M ä r k u s. Kui p.p. 9 ja 10 ette nähtud juhtudel maks on ära tasutud, ei anta seda maksu enam tagasi.

§ 4. Uued ehitused või juurdeehitused endistele tulevad maksu alla järgmisel poolaastal peale hindamist.

§ 5. Hindamise juures ei võeta arvesse:

a) keldrid, põõningud, kuurid, hoovid, pesuköögid, kui neid ei tarvitata kaupade ladudeks;

b) vilja- ja puuaiad, mis eluhoonetega ühenduses, võetakse arvesse hoone sissetuleku väljaarvamisel, lahus viljapuuaiad hinnatakse eraldi;

c) triiphooned ja soendusruumid loetakse eluhoone külge ja võetakse arvesse viimase sissetulekuna; on nad aga lahus viljapuuaedades, arvatakse nende all olev maa-ala aiamaa külge.

II. Hindamist toimetavad asutused, nende õigused ja kohustused.

§ 6. Hindamist toimetavad:

a) linna kinnisvarade hindamise komisjon,
b) jaoskonna hindamise komisjonid.

§ 7. Linna kinnisvarade hindamise komisjon koosneb ühest linnavalitsuse liikmest esimehena, 4 liikmest ja 4 asemikust. Komisjon valitakse linnavolikogu poolt kinnisel hääletamisel kolme aasta peale.

§ 8. Jaoskonna komisjonid koosnevad kolmest liikmest ja kolmest asetäitjast. Linna kinnisvarade hindamise komisjon nimetab oma koosseisu hulgast jaoskonna komisjonidesse ühe liikme, kuna kaks liiget majaomanikkude seast valib linnavolikogu, kusjuures üks liige peab teisest hindamise jaoskonnast olema.

§ 9. Hindamise hõlbustamise otstarbel jaotatakse Haapsalu linn kolme jaoskonda.

§ 10. Jaoskonna komisjonide ülesandeks on hindamist toimetada vastavas linna jaoskonnas. Jaoskonna komisjoni liikmed on kohustatud:

a) täpselt ilmuma hindamise kohale või sinna oma asemiku saatma;

b) hindamist toimetama ja kinnisvarade sissetulekuid kindlaks määrama oma puhtasüdametunnistuse järgi, aluseks võttes käesolevaid juhtnööre;

c) üle kuulama kinnisvarade valdajate vastulauseid hindamise kohta, tutvustama neid juhtnööridega ja seletama kaebuse andmise korda ja tähtaega;

d) kahtlust äratavates küsimustes pöörama linna kinnisvarade hindamise komisjoni poole tarvilikkude juhataste saamiseks;

e) selle eest hoolitsema, et hindamisaktid ajaviitmata edasi antaks linna kinnisvarade hindamise komisjoni.

§ 11. Jaoskonna komisjonid alluvad oma tegevuses linna kinnisvarade hindamise komisjonile. Viimane valvab hindamise järele, vaatab tehtud hindamised läbi, kinnitab neid või annab täiendamiseks või tarbekorral ümberhindamiseks jaoskonna komisjonidele tagasi.

§ 12. Linna kinnisvarade hindamise komisjoni peaulesandeks on:

a) kinnisvarade valdajatelt vastu võtta palveid hindamise üle; koguda ehituskomisjonilt ja linnavalitsuselt andmeid valmisäänud ehituste ja maatükkide kohta, mis kasutada antud;

b) varustada jaoskonna komisjone tarviliku kantseleimaterjaliga ja tarbekorral plaanidega;

c) ette nähtud § 48 juhtumisel korraldada ümberhindamist või ülevaatust teise jaoskonna komisjoni koosseisuga;

d) selle järele valvata, et hindamisaktid õigel ajal saaksid jaoskonna komisjoni poolt edasi antud;

e) jaoskonna komisjonidele juhatust anda hindamisel tekkinud küsimuste üle ja võimalikult ühetaolist hindamise korda luua;

f) läbi vaadata sissetulnud hindamisaktid, eestkätt vormilisest küljest, ja nende puuduste korral nõuda täiendamist jaoskonna komisjoni poolt;

g) kaebusi vastu võtta ja neid ära otsustada määratud korras (peatükk IV);

Märkus. Lausa vildaku hindamise korral on linna kinnisvarade hindamise komisjonil õigus korraldust teha ümberhindamiseks, olgugi et omaniku poolt kaebust pole sisse antud.

h) selle eest hoolt kanda, et hindamisaktid sisse registreeritaks ja korras hoitaks;

i) juhtnöörides mitte ette nähtud juhtumisel esineda linnavolikogule ettepanekuga nende muutmiseks või täiendamiseks;

k) igal teisel poolaastal andmeid koguda selle üle, kas kinnisvarades, mis täielikult või osalt maksust vabad olid, ei ole muudatusi ette tulnud, mis vabastamist kõrvaldavad;

l) valimise aja lõpul linnavalitsusele sisse anda motiveeritud arvamised selle üle, kas linna huvides või ühetaolise maksustamise suhtes ei tuleks üldist uut kinnisvarade hindamist ette võtta.

§ 13. Linna kinnisvarade hindamise komisjon, kui ka jaoskonna komisjonid peavad oma koosolekuid tarviduse järgi. Hindamisaktid peavad alla kirjutatud olema kolme jaoskonna komisjoni liikme poolt. Komisjoni liige võib oma lahkavamist märkida hindamisaktis.

Märkus. Kinnisvarade hindamisel, millest huvitatud on jaoskonna komisjoni liige, kui selle omanik, hooldaja või volinik, tähendatud liige hindamisest ise osa ei võta, vaid tema asemik.

III. Hindamise põhimäärused.

§ 14. Maksustamise alla kuuluvad kinnisvarad jagunevad liikidesse:

a) hooned, välja arvatud vabrikute ja tööstuste all olevad hooned;

b) vabrikute ja tööstuse all olevad hooned;

c) viljapuuaiad, põllud, heinamaad jne.

§ 15. Kui kaks või rohkem § 14 nimetatud kinnisvara ühiselt tulevad hinnata, siis tarvitatakse üldtulu kindlakstegemiseks lahkendamise määru. Samuti toimetatakse ka sel juhtumisel, kui osa hoonet kasutatakse kaupluse jaoks ja osa korteri või aida arvas.

§ 16. Hoonete puhassissetulek arvatakse sel teel, et hoone üldisest aastasest sissetulekust maha arvatakse tarvilikud korraspidamise kulud (§ 24) kindlaks määratud protsendi suurus. Üldine sissetulek arvatakse selle aasta tulude järgi, millal hindamine toimetati.

§ 17. Üldtulu kindlakstegemise juures peavad võimalikult täpselt selgitatama ja hinnatama kõik tõeliku alalised tulud, või mis oleks võinud saada hoone või selle teatava osa rendileandmisel. Teenijate, nagu: tööliste, kojameeeste jne. korterid või ruumid ei ole vabastatud hindamisest.

§ 18. Üldtulu kindlakstegemise juures võetakse arvesse ainult tõeandmete järgi saadud üürimaksud, maha arvates tasu kütte, mööbli, teenimise, valgustamise jne. eest kohalikkude olude järgi.

§ 19. Hindamisel võetakse arvesse üürileandjate kui ka üürilevõtjate ülesandmist. Ülesandmise õiguse kahtluse korral on komisjonil õigus nõuda üürilepingute ja üürimaksukviitungite ettenäitamist.

§ 20. Sel korral, kui üürimaks oma vähesuse poolest ei vasta kohalikkudele hindadele ja ettenäidatud tõendused kahtlust äratavad, on

hindamise komisjonil õigus sissetulekuid hinnata tõeludele vastavate kohalikkude hindade järgi.

§ 21. Kui hoonet või selle üht osa kasutab omanik ise või kõrvalised isikud ilma ühegi tasuta, arvatakse üürimaks kohalikkude hindade järgi.

§ 22. Hooned või nende osad, mis ajuti kasutamata, hinnatakse ühel alusel nende hoonetega, mis järjest kasutatakse, välja arvatud § 3 p.p. 9 ja 10 ette nähtud juhtumistel.

§ 23. Juhtumisel, mis §§ 20, 21 ja 22 ette nähtud, võrreldakse hindamise normid üürimaksu suurusega sarnaste ruumide pealt naabrus.

§ 24. Kinnisvara puhastulu määratakse kindlaks järgmiselt: kulusid hoonete korraspidamise peale ei tehta üksikult kindlaks, vaid üldtulust arvatakse maha teatav protsent, ülejääk loetakse puhtaks aastasissetulekuks; protsendiline mahaarvamine hoone üldtulust on järgmine:

kivi-elumajadelt	70%
puu-elumajadelt	80%
segamaterjalist elumajadelt	75%
kõrvalistelt kivist hoonetelt	35%
kõrvalistelt puust hoonetelt	50%
kõrvalistelt segamaterjalist hoonetelt	40%
vabrikute, töökodade hoonete pealt	40%
sisseseadete pealt	45%
laduruumide pealt	35%

§ 25. On elumaja ühe katuse all aida või muu kõrvalhoonega, hinnatakse mõlemad lahus, kuna käesolevate juhtnööride § 24 ette nähtud protsendilise mahaarvamine eraldi tehakse.

§ 26. Hoonete väärtus määratakse kindlaks eelmistes §§ ette nähtud korras, välja arvatud hoonete aastase puhtasissetuleku kapitaliseerimisel 5%-ga.

A. Vabrikute ja tööstuse all olevad hooned.

§ 27. Vabrikute ja tööstuse all olevad hooned hinnatakse nende tõeliku väärtuse järgi, kusjuures hoonega ühenduses olev vabriku või tööstuse sissesead, jõurattad, masinad, katlad, mootorid jne. arvesse ei võeta.

Märkus. Ajutine tööseisak, välja arvatud § 3 p.p. 9 ja 10 tähendatud juhtumisel, ei takista hindamist ja maksustamist.

§ 28. Vabrikute ja tööstuse hoonete tõeliku väärtuse kindlakstegemiseks võtab komisjon aluseks ehituse üksikuid osasid; seinte, põrandate, lagede, katuste ruutsüldasid, akende, uste, ahjude jne. arvu, ja hindab neid üksikult linnavolikogu poolt kolme aasta peale kinnitatud tariifi järgi.

Märkus 1. Neid ehituse osasid, mis tariifis ei ole ette nähtud, hindab komisjon kohalikkude hindade järgi, arvesse võttes omaniku poolt ette näidatud tõendusis olnud kulude üle.

Märkus 2. Omanikkude poolt ilma tööstuse sisseseadeta teatava tasu eest kõrvalistele isikutele kasutada antud vabrikute ja tööstuse hoonete väärtust ei hinnata, vaid nende puhassissetulek üldistel alustel (§§ 16 — 26).

B. Laduplatsid, viljapuuaiad, põllu- ja heinamaad.

§ 29. Laduplatside, viljapuuadade, põldude, heinamaade jne. aastane puhassissetulek tehakse kindlaks rendilepingute või maksukviitungite põhjal. Need hindamise objektid, mis omanikkude eneste kasutada või kõrvalistele isikutele antud ilma kindla tasuta, hindab komisjon kohalikkude rendihindade järgi, arvesse võttes laduplatside seisukohta, viljapuuadade, põldude, heinamaade jne. aastast saaki ja maaheadust.

Märkus. Kasutamata maa-alade sissetulekuid hinnatakse võrreldes teiste sarnaste kasutatavate maa-aladega.

§ 30. Hindamist toimetatakse kas üldiselt kõigi linna administratiiv-piirkonda kuuluvate kinnisvarade kohta või ajutiselt mõne üksiku kinnisvara kohta.

§ 31. Üldine hindamine võetakse ette sellekohase linnavolikogu otsuse põhjal. Ajutisi hindamisi paneb toime linna kinnisvarade hindamise komisjon linnavalitsuse otsuse järele, järgmistel juhtumistel:

a) peale ehituskomisjonilt või linnavalitsuselt teadasaamist uue ehituse või ümberehituse, maa-alade või edasirentimise üle;

b) kui linnavalitsus mõnesugustel põhjustel arvab tarvilikuks ümberhindamist;

c) kinnisvara omaniku palve peale hindamist ette võtta, milleks mõjuvad põhjused peavad olema.

Märkus. Palve ümberhindamise kohta loetakse põhjendatuks, kui hoone või maa-ala kasutamises muudatusi ette tuli, kinnisvara hävitatud, või ühe tema osa kasutamine võimatu. Üüri- või rendihindade alandamine ei loeta põhjuseks ümberhindamiseks peale viimast kolme aasta jooksul.

§ 32. Uued või ümberehitatud hooned hinnatakse ära peale nende täielikku või osalist valmistaamist kasutamiseks. Linna kinnisvarade hindamise komisjonil jääb õigus otsustada, kas on tarvilik hindamist ette võtta hoone üksikute osade valmistaamisel või peale kõikide osade valmistaamist.

§ 33. Maa-alade hindamisel on komisjonil õigus nõuda kinnisvarade valdajate või kasutajate käest tõendusis nende maapinna suuruse üle. Kui neid olemas ei ole või ette ei tooda, arvatakse pinna suurus välja linna üldise plaani põhjal.

§ 34. Linna kinnisvara hindamise komis-

jon määrab jaoskonna komisjonidele otsekohe hindamise objektid ära viimaste asupaiga järgi.

§ 35. Hindamise aja määrab jaoskonna komisjon.

§ 36. Kinnisvarade valdajatele või nende asemikkudele antakse hindamise tähtajast mitte hiljem kui kaks päeva enne seda teada. Teadaandes peab tähendatud olema:

a) et kinnisvarade valdaja või tema asemik hindamise ajal oleks kohal ja ootaks komisjoni, varustaks end kõigi tarvilikkude tõenduste ja üürilepingutega komisjonile ettenäitamiseks;

b) et tema äraolekul hindamine toimetatakse ilma tema seletuste kuulamiseta.

G. Kaebuse andmise tähtaeg ja kord.

§ 37. Teadaanded hindamise üle saadetakse kätte linnavalitsuse käskjalaga. Ei leidu omanikku või tema asemikku kodu, antakse teadaanne viimase kodurahva või kojamehe kätte. On aga omanik linna piirkonnast mujale asunud ja ei ole ühtki asemikku oma vara üle nimetanud, teatab sellest käskjal komisjoni esimehele, kes uue tähtaja määrab hindamiseks. Teistkordse hindamise tähtaja teadaanne, kui ühtki vastuvõtjat ei leidu, lüüakse hoovi ukse või värava külge kõige hiljem 7 päeva enne hindamise tähtaega.

§ 38. Hindamise teadaannetele lisatakse juurde hindamisakti vorm. Hindamisakt jaguneb kaheks lahtriks. Esimeses lahtris märgib omanik oma andmete järgi üles kõik tema päralt olevast kinnisvarast saadavad sissetulekud, teises lahtris tähendab komisjon otsused.

Märkus. Kinnisvara valdajate või nende asemikkude teated esimeses lahtris ei ole kohustavad hindamise komisjonile ja on sisse seatud komisjoni tööde kergendamiseks.

§ 39. Jaoskonna komisjoni liikmed on kohustatud hindamise juures isiklikult üle vaatama kinnisvara ja nende osasid, hindamisaktis täpselt üles märkima tehtud tulud, välja arva- ma puhtasissetuleku, maha jättes korraspidamiskulusid juhtnööride § 24 ette nähtud korras, ja hindamisaktile alla kirjutama.

§ 40. Hindamisakti sisu kuulutatakse koha- peal ilmunud kinnisvara omanikule või tema asemikule ja lastakse tema poolt alla kirjutada. Ei ilmunud omanik või selle asemik hindami- sele, toimetatakse hindamist ilma tema osavõt- mata, mille kohta hindamisaktis sellekohane märkus tehakse.

§ 41. Peale hindamisakti allakirjutamist ei ole komisjoni liikmetel õigust mingisugust tähendust või parandust aktis teha.

§ 42. Hindamise komisjonil on õigus hin- damise juures ette tulevate vastutõrkumiste kor- ral kohaliku politsei abi tarvitada üldises korras.

§ 43. Jaoskonna komisjonid annavad hin- damisaktid ajaviitmata linna kinnisvarade hin- damise komisjonile läbivaatamiseks ja kinni- tamiseks. Kui § 47 ette nähtud tähtajal mingit vastulauset hindamise kohta ei ole antud, kin- nitab linna kinnisvarade hindamise komisjon hindamisaktid.

IV. Kaebuste sisseandmise ja lä- bivaatamise kord.

§ 44. Igal kinnisvara valdajal on õigus 14 päeva jooksul, hindamise päevast arvates, jaos- konna komisjoni hindamise vastu kaebust tõsta ja ümberhindamist paluda. Kaebused antakse linna kinnisvarade hindamise komisjonile kir- jalikult.

§ 45. Kaebuste põhjused võivad olla iga- sugused jaoskondade komisjonide toimetused puhtasissetuleku väljaarvamiseks.

§ 46. Kaebaja peab selgesti ära näitama, nimelt missugust jaoskonna komisjoni toime- tust ühekohtuseks leiab olevat. Liht ülesanne hindamiseks mitterahulolemise kohta ilma põh- justele nimetamata, jäetakse tähelepanemata.

§ 47. Õigus kaebuse andmiseks kustub, kui valdaja või tema asemik:

a) tunnistas hindamise õigeaks ja kirjutas hindamisaktile alla ilma ühegi vastulauseta;

b) laskis mööda 14-päevase tähtaja.

Märkus. Lihtvigu arvudes või ku- lude väljaarvamises võib igal ajal parandada.

§ 48. Leiab linna kinnisvara hindamise ko- misjon kaebuse selgitamiseks tarviliku olevat ümberhindamist või ülevaatust toimetada, ko- hustab ta selleks teist jaoskonna hindamise ko- misjoni.

§ 49. Kaebuste läbivaatamise tähtjad tea- tatakse kinnisvara valdajatele või nende asemik- kudele, kellel õigus on suusõnalisi seletusi anda ja tõendusi ette tuua.

§ 50. Iga kaebuse läbivaatamise ja otsusta- mise üle tehakse protokoll ja kantakse märkus hindamisakti.

§ 51. Kuni kaebuse äraotsustamiseni jääb kin- nisvara valdajalt maksu sissenõudmine seisma.

§ 52. Linna kinnisvara hindamise komis- joni otsuse peale võib edasi kaevata linnavoli- kogule 14 päeva jooksul, otsuse teadaandmise päevast arvates, kuid edasikaebus ei pane mak- su sissenõudmist seisma.

§ 53. Linnavolikogu otsuse peale võib kin- nisvarade valdaja kaebust tõsta administratiiv- kohtu korras.

§ 54. Käesolevad juhtnöörid astuvad jõusse nende avaldamisega Riigi Teatajas.

Haapsalus, 22. märtsil 1928 a.

Linnapea eest linnanõunik P. T u t t.

Sekretär (allkiri).